

Arrest

nr. 199 674 van 13 februari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 april 2017 tot terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt op 21 april 2017, met vlucht SU 2618 afkomstig uit Moskou, aan op de nationale luchthaven van Zaventem.

1.2. Op 22 april 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot terugdrijving en de beslissing tot nietigverklaring van het Schengenvisum waarmee verzoeker het Schengen grondgebied trachtte te betreden. De beslissing tot terugdrijving, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is de bestreden beslissing.

1.3. Verzoeker dient op 27 april 2017 aan de grens een verzoek om internationale bescherming in. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 17 mei 2017, inzake het verzoek om internationale bescherming, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er blijkt niet dat verzoeker tegen deze beslissing in beroep ging bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Verzoeker wordt op 26 juni 2017 toegelaten tot het grondgebied. Met toepassing van artikel 74/5, § 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt de terugdrijvingsbeslissing van rechtswege gelijkgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van artikel 7, eerste lid van deze wet.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Het rechtens vereiste belang bevat volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State, naast een objectieve component, tevens een subjectieve component. De subjectieve component van het belang komt erop neer dat een verzoekende partij zich door de overheidshandeling benadeeld dient te voelen en wel zodanig dat zij er een beroep tegen wil instellen en dat beroep wil voortzetten (zie J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 202 en 327).

Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Haar houding mag eveneens het behoorlijk verloop van het proces, waartoe ook zijzelf als procespartij moet bijdragen, niet verstoren. Om die redenen is zij verplicht haar medewerking aan de rechter te verlenen telkens wanneer zij daartoe wordt verzocht (cf. RvS 20 juni 2013, nr. 223.991; RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302).

2.2. In de beschikking van 11 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2018, werd aan de beide partijen de volgende vraag gesteld:

“Bovendien vraagt de Raad aan beide partijen om met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken aan de Raad met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij, die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van het huidig beroep, meer bepaald of de verzoekende partij zich nog op het Belgische grondgebied bevindt en of zij ondertussen desgevallend het voorwerp heeft uitgemaakt van een statuutswijziging.”

Verzoeker heeft op deze vraag niet schriftelijk gereageerd. Verweerder op zijn beurt stelde de Raad in kennis van een uittreksel uit de bevolkingsregisters, waaruit blijkt dat verzoeker op 4 september 2017 werd afgevoerd van ambtswege. Verder blijkt uit de door verweerder bijkomend overgemaakte informatie dat België op 16 oktober 2017 een terugname met betrekking tot verzoeker weigerde, waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker was doorgereisd naar een andere Europese lidstaat.

2.3. Ter terechtzitting wordt verzoeker gewezen op het bepaalde in artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat luidt: *“De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapd door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”* Er wordt verzoeker gevraagd zijn actuele verblijfssituatie toe te lichten, meer bepaald waar hij actueel dan verblijf houdt en of hij al dan niet intussen is teruggekeerd naar zijn herkomstland. Dit om duidelijkheid te krijgen omtrent zijn volgehouden belang bij huidig beroep.

2.4. Ter terechtzitting stelt de advocaat van verzoeker niet het bewijs te kunnen leveren dat verzoeker nog aanwezig is op het Belgische grondgebied. Hij geeft ook uitdrukkelijk aan geen uitstel te wensen om het vermoeden van vertrek alsnog te weerleggen, omdat hij niet langer in contact staat met verzoeker. Hij heeft ook geen weet van de actuele verblijfssituatie van verzoeker en kan niet medelen of verzoeker al dan niet reeds is teruggekeerd naar zijn herkomstland, vrijwillig dan wel onvrijwillig. Hij stelt zich wat het volgehouden belang betreft te gedragen naar de wijsheid van de voorzitter. Hij verklaart, waar hij er door verweerder op wordt gewezen dat verzoeker doorreisde naar een andere lidstaat, dat de bestreden beslissing dan is uitgevoerd of uitgedoofd en het beroep zonder voorwerp is geworden.

2.5. De Raad herhaalt dat verzoeker, indien hij zijn belang bij het ingestelde beroep wil bewaren, een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor de ingestelde procedure dient te vertonen. Aangezien verzoeker woonplaatskeuze deed bij een advocaat, rustte op hem de verplichting om regelmatig contact met deze advocaat op te nemen om zich van het verdere verloop van de procedure te vergewissen, om op die manier zijn volgehouden belangstelling voor de hangende procedure te betonen en om waar nodig bijkomende inlichtingen te verstrekken (cf. RvS 21 mei 2002, nr. 106.700). Verzoekers houding mag het behoorlijk verloop van het proces, waartoe hij moet bijdragen, niet verstoren. Om die redenen is hij verplicht zijn medewerking aan de rechter te verlenen wanneer hij daartoe wordt verzocht (cf. RvS 20 juni 2013, nr. 223.991; RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302).

Zoals blijkt uit voorgaande bespreking blijft verzoeker in gebreke zijn medewerking te verlenen aan de rechter, waar hij op geen enkele wijze antwoordt op de in de beschikking van 11 december 2017 en ter terechtzitting gestelde vraag naar zijn actuele verblijfssituatie. Niettegenstaande zijn volgehouden belang ter terechtzitting in vraag werd gesteld, blijft hij in gebreke om een duidelijk standpunt hieromtrent in te nemen en de nodige gegevens aan te brengen die uitsluitend geven omtrent het al dan niet bestaan van dit belang (RvS 26 januari 2007, nr. 167.149). In de gegeven omstandigheden dient te worden aangenomen dat verzoeker geen blijk heeft gegeven van een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor het door hem ingediende beroep (cf. RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302). Verzoeker, van wie in de huidige stand van het geding moet worden aangenomen dat hij niet langer in België verblijft, liet na zijn advocaat nog te contacteren om zich van het verdere verloop van zijn procedure te vergewissen en er is blijkbaar geen contact meer tussen hem en zijn advocaat. Verzoeker moet de gevolgen van zijn gebrek aan medewerking met de rechter dragen en zijn gebrek aan belangstelling voor het beroep kan niet worden goedge maakt louter door het feit dat zijn advocaat ter terechtzitting verschijnt (cf. RvS 11 mei 2009, nr. 193.182). Dit klemt in casu des te meer nu de advocaat van verzoeker ter terechtzitting aangeeft niet langer in contact te staan met verzoeker en zonder instructie te zijn.

2.6. Het stilzitten van verzoeker kan moeilijk anders worden geïnterpreteerd als dat het voortzetten van de procedure in de huidige omstandigheden voor hem weinig of geen nut meer heeft. De subjectieve component van het belang, met name het zich geschaad of benadeeld voelen, is ook een zaak van verzoeker zelf. Bijgevolg staat het subjectieve belang bij het beroep uitsluitend ter beoordeling van verzoeker en kan dit oordeel niet aan de rechter worden overgelaten (cf. RvS 20 maart 2002, nr. 104.884).

2.7. Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk is omdat verzoeker niet langer doet blijken van het rechtens vereiste belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS